

УДК 342.9

DOI 10.33244/2617-4154.4(13).2023.71-79

Г. М. Стріяшко,

канд. юрид. наук, доцент

e-mail: striashko@ukr.net

ORCID ID 0000-0001-6773-025X;**Ю. В. Осика,**

аспірант,

Державний податковий університет

e-mail: Osyka1993@ukr.net

ORCID ID 0009-0001-0581-1262

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ОБІГУ ІНФОРМАЦІЇ, ЩО МІСТИТЬ ПЕРСОНАЛЬНІ ДАНІ

Стаття присвячена питанням процесуальних особливостей обігу інформації, що містить персональні дані. Наголошено, що на доктринальному та нормативно-правовому рівні варто визначити категорію «обіг персональних даних», що має охоплювати суспільні відносини не лише зі збирання, реєстрації, зберігання, використання та поширення інформації, що містять персональні дані, але й включати видалення персональних даних, їх знищення та псевдонімізацію. Під псевдонімізацією запропоновано розуміти глибоке (істотне) знеособлення персональних даних шляхом обробки персональних даних фізичної особи так, щоб їх більше неможливо було віднести до конкретного суб'єкта даних без використання додаткової інформації, і за умови, що така додаткова інформація зберігається окремо та щодо неї вжито технічних й організаційних заходів, що запобігають її віднесенню ідентифікованій фізичній особі. Також, зважаючи на комплексне регулювання суспільних відносин у сфері персональних даних, необхідно свідчити про процесуальні особливості обігу інформації, що містить персональні дані. Такі особливості зазначаються тим, що визначені у законодавстві про захист персональних даних принципи правового регулювання цих відносин мають бути відображені у процесуальних приписах окремих галузей права та міжгалузевих інститутах. До таких можна віднести процесуальні вимоги захисту персональних даних в адміністративно-управлінських, фінансово-податкових, митних, господарсько-цивільних, кримінально-процесуальних, трудових відносинах, відносинах у сфері соціального захисту, медичного забезпечення, проходження військової служби, оперативно-розшукової та контррозвідувальної діяльності. Їх головна особливість полягає у необхідності забезпечення захисту чутливої інформації фізичної особи на основі балансу суспільних інтересів та інтересів особи шляхом неухильного дотримання законності, адекватності, точності, обмеженості та цілісності і конфіденційності персональних

даних. Отже, у кожній сфері суспільних відносин мають бути розроблені відповідні процесуальні вимоги щодо обігу інформації, яка містить персональні дані на основі базових правових вимог, визначених у спеціальному законі та регламенті.

Ключові слова: правовий статус інформації, персональні дані, обіг персональних даних, процесуальні особливості обігу інформації, комплексне правове регулювання, псевдонімізація персональних даних.

Постановка проблеми. Сучасний стан технологічного розвитку збільшує потреби і можливості у зборі та обробці особистих даних фізичних осіб, які застосовуються у різних сферах, включаючи бізнес, охорону здоров'я, трудові відносини та політичну сферу. Використання таких даних суттєво полегшує повсякденне життя, можливості ідентифікації, закладені в основу багатьох сервісів та адміністративних послуг. Персональні дані фізичних осіб стали важливою соціальною цінністю в інформаційному суспільстві, а їх захист від несанкціонованого доступу і використання є важливим завданням для держав та організацій, що збирають й обробляють ці дані. Важливим елементом процесу цифровізації інформації виступає розширення доступу до сфери персональних даних фізичних осіб, яке перетворюють на ваговий ресурс розвитку держави й інституцій громадянського суспільства. Водночас персональні дані є вочевидь винятково вразливим явищем та можуть також бути використані для порушення прав людини, особливо права фізичних осіб на приватність, особисту недоторканість і свободу. За таких умов захист особистих даних є важливим завданням для органів публічної адміністрації та управління. Це не просто обов'язок суб'єктів владних повноважень, але й засіб захисту всієї системи особистих прав людини. Більше того, ефективний захист особистих даних є частиною міжнародних зобов'язань держави, пов'язаний із її європейською інтеграцією, від виконання якого залежить євроінтеграційний курс України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема правового регулювання використання персональних даних сьогодні присвячено незначна кількість наукової публіцистики. Сутність персональних даних та окремі аспекти їх правового захисту досліджували такі вчені: Ю. Д. Белова [1], В. М. Брижко [2], А. М. Новицький [3], А. В. Пазюк [4], І. Я. Сенюта [5], О. М. Селезнєва [6].

Водночас підкреслимо, що значна кількість сучасних досліджень акцентує увагу на приватно-правових аспектах захисту прав персональних даних громадян, тобто майже всі дослідження сконцентровані у площині цивільного права.

Метою дослідження є аналіз правового регулювання процесуальних особливостей обігу інформації, що містить персональні дані.

Виклад основного матеріалу. Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI «Про захист персональних даних» встановлює правила збору, зберігання, використання та передачі персональних даних, а також встановлює права суб'єктів персональних даних [7]. Персональними даними громадян насамперед є інформація, що стосується конкретної особи, яка ідентифікується або може бути ідентифікована з використанням цієї інформації. Персональні дані громадян є важливим інформаційним ресурсом для

багатьох сфер суспільної діяльності, включаючи державне управління, господарської діяльності, науки, медицини, військової справи тощо. Однак збір, обробка та зберігання цих даних повинні здійснюватися відповідно до вимог законодавства щодо захисту персональних даних, щоб запобігти можливим порушенням прав і свобод суб'єктів персональних даних. Отже, персональні дані громадян можна розглядати як інформацію, що потребує особливої уваги і захисту з боку органів управління, корпоративних структур та інших сторін, які працюють із цими даними.

Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI «Про захист персональних даних» не використовує категорію «обіг персональних даних», а натомість вживає численні поняття: «обробка персональних даних», «знеособлення персональних даних», «використання персональних даних», «збирання», «накопичення», «зберігання», «поширення», «видалення та знищення персональних даних» [7].

У цьому контексті О. С. Дяковський наголошує, що «обіг персональних даних» – це відносини зі збирання, реєстрації, зберігання, використання та поширення інформації, що містять персональні дані з використанням інформаційних (автоматизованих) систем, у результаті яких ці дані не змінюються [8]. Як бачимо, категорії «знеособлення персональних даних», «видалення та знищення персональних даних» автор до елементів обігу персональних даних не відносить.

Позбавлений Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI «Про захист персональних даних» також прямих відсилок до певної групи процесуальних відносин, лише у загальному вигляді описуючи можливості здійснення «забезпечення захисту персональних даних» (ст. 24) [7].

Відповідно до положень теорії права у правовій системі існують два ключових компоненти: матеріальне та процесуальне право. Матеріальне право визначає сутність прав та обов'язків учасників правовідносин, дає відповідь на питання «що?». Процесуальне право зі свого боку регулює процес реалізації цих прав та обов'язків, відповідаючи на запитання «як?» Процесуальні норми встановлюють правила діяльності органів влади, місцевого самоврядування і посадових осіб у правовому процесі. Процесуальне право також визначає права та обов'язки всіх учасників цього процесу. Стан правової системи неможливо оцінити, спираючись лише на матеріальне право. Процесуальне право допомагає забезпечити законність і досягнення результатів ефективного правового регулювання. Отже, процесуальні норми права – це норми, що забезпечують процедуру (порядок), форми реалізації або захисту норм матеріального права. Вони мають вторинний, похідний характер щодо норм матеріального права. Функціональне призначення процесуальних норм полягає передусім у тому, що вони закріплюють процедуру, форми реалізації або захисту (охорони) матеріальних норм, здійснення правового регулювання організаційних відносин. *Водночас, коли свідчимо про процесуальні норми та їх особливості, то варто пам'ятати, що наголошуємо про норми процесуального характеру, властиві певній правовій сукупності, – галузі права.*

У сучасній адміністративно-правовій теорії поняття адміністративного процесу включає широке та вузьке розуміння. Так, В. О. Тімашов зазначає, що перший підхід (так званий «юрисдикційний») передбачає його вузьке і широке розуміння. У вузькому

розумінні адміністративний процес – це врегульований нормами адміністративно-процесуального права порядок застосування заходів адміністративного примусу, насамперед адміністративних стягнень. Тобто адміністративний процес – це провадження у справах про адміністративні правопорушення. У цьому розумінні адміністративний процес має виключно юрисдикційний (правоохоронний) зміст. Відповідно до другого підходу (так званий «управлінський»), його ще називають «широким розумінням адміністративного процесу», адміністративний процес пропонується розглядати як урегульований нормами адміністративно-процесуального права порядок розгляду індивідуально-конкретних справ у сфері виконавчої діяльності органів державного управління. Інакше кажучи, в широкому розумінні адміністративний процес – це вся сукупність адміністративних проваджень [9, с. 177].

Вищезазначений теоретичний підхід відображено у перспективному законодавстві, зокрема у Законі України від 17 лютого 2022 року № 2073-IX «Про адміністративну процедуру» (набере чинність 01.01.2024), який регулює відносини органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, інших суб'єктів, які, відповідно до закону, уповноважені здійснювати функції публічної адміністрації із фізичними та юридичними особами щодо розгляду і вирішення адміністративних справ шляхом прийняття та виконання адміністративних актів та у якому наголошено, що «адміністративна процедура – визначений законом порядок розгляду та вирішення справи» (п. 5 ст. 2) [10].

Отже, якщо будемо послуговуватися виключно теоретичним або нормативно-правовим тлумаченням процесуального впливу на відносини у сфері обігу інформації, що містить персональні дані з позицій адміністративного права, то це не дасть нам можливості охопити такі відносини ефективним правовим регулюванням.

Зовсім іншим та набагато більш перспективним виглядає тлумачення нормативно-правового регулювання обігу персональних даних із позицій комплексного правового впливу, охоплюючи водночас елементи, властиві для предмета правового регулювання галузі конституційного, цивільного та адміністративного права. Комплексне регулювання суспільних відносин у сфері персональних даних передбачає застосування ряду законодавчих і нормативно-правових актів, які визначають права та обов'язки суб'єктів відносин у цій сфері. В Україні існують законодавчі акти, які стосуються захисту персональних даних і регламентують їх обіг, зокрема закони України «Про захист персональних даних», «Про інформацію», «Про державну реєстрацію актів цивільного стану», «Про публічні електронні реєстри» тощо. Крім того, існують різноманітні нормативно-правові акти, які визначають правила обробки персональних даних у певних сферах, наприклад медичній, соціальній, фінансовій тощо. Наприклад, Типовий порядок обробки персональних даних, затверджений наказом Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини 08.01.2014 № 1/02-14 [11]. Цим Порядком обробки персональних даних визначено загальні вимоги до обробки та захисту персональних даних суб'єктів персональних даних, що обробляються повністю чи частково із застосуванням автоматизованих засобів, а також персональних даних, що містяться у картотеці чи призначені до внесення до картотеки, із застосуванням неавтоматизованих засобів [11].

Комплексність процесуального правового регламентування обігу інформації, що містить персональні дані доводить і європейський правовий досвід. Справжнім «зразком» для української правової системи, правового регулювання та забезпечення захисту персональних даних є Регламент (Євросоюзу) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 р. про захист фізичних осіб щодо обробки персональних даних та про вільне переміщення таких даних (також відомий у науковій літературі як «Загальний регламент про захист даних» або «General Data Protection Regulation – GDPR») [12]. Підкреслимо, що дія цього нормативно-правового акта поширюється, крім того, і на територію України, однак лише опосередковано. Це обумовлено, з одного боку, тим, що хоч Україна і не є членом ЄС, але, з іншого – General Data Protection Regulation поширюються на осіб, що працюють у сфері робіт чи послуг, де бере участь суб'єкт (фізична особа), яка проживає в ЄС. На цьому етапі необхідно переглянути Privacy Policy, правила користування сайтом, додатки, сервіси [13]. Зазначені документи мають бути у злагодженій взаємодії між собою та General Data Protection Regulation.

Саме у Регламент (Євросоюзу) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року серед інших процедур ідеться про «псевдонімізацію» персональних даних, тобто обробку персональних даних фізичної особи у такий спосіб, щоб їх більше неможливо було віднести до конкретного суб'єкта даних без використання додаткової інформації за умови, що така додаткова інформація зберігається окремо і щодо неї вжито технічних та організаційних заходів, які запобігають її віднесенню ідентифікованій фізичній особі [12].

Застосування псевдонімізації до особистих даних може зменшити ризики для відповідних суб'єктів даних і допомогти «контролерам» і «процесорам» даних виконувати свої обов'язки із захисту даних. «Псевдонімізація» в Регламенті (Євросоюзу) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року не означає відмову від інших заходів захисту даних. Щоб заохотити використання псевдонімізації під час обробки даних, мають бути передбачені міри псевдонімізації у контролера, коли цей контролер вжив необхідних технічних та організаційних заходів, а також щоб додаткова інформація, яка дозволяє віднести дані до конкретного суб'єкта, зберігалася окремо [12].

Отже, особисті дані, що пройшли псевдонімізацію і можуть бути віднесені до фізичної особи за наявності додаткової інформації, мають розглядатися як інформація про ідентифіковану особу. Для встановлення можливості ідентифікації фізичної особи варто враховувати всі методи, щодо яких є реальна ймовірність їх використання для прямої або опосередкованої ідентифікації особи. У разі визначення можливості використання такого методу варто враховувати всі об'єктивні фактори, такі як витрати і час, потрібні для ідентифікації, а також технології, доступні на момент обробки даних, і технологічний прогрес.

Висновки. У підсумку наголосимо, що з нашої точки зору варто на доктринальному та нормативно-правовому рівні визначити категорію «обіг персональних даних», що має охоплювати суспільні відносини не лише зі збирання, реєстрації, зберігання, використання та поширення інформації, що містять персональні дані, але й включати видалення персональних даних їх знищення та псевдонімізацію.

Під псевдонімізацією необхідно розуміти глибоке (істотне) знеособлення персональних даних шляхом обробки персональних даних фізичної особи у такий спосіб, щоб їх більше неможливо було віднести до конкретного суб'єкта даних без використання додаткової інформації, і за умови, що така додаткова інформація зберігається окремо та щодо неї вжито технічних й організаційних заходів, що запобігають її віднесенню ідентифікованій фізичній особі. Також, зважаючи на комплексне регулювання суспільних відносин у сфері персональних даних, необхідно свідчити про процесуальні особливості обігу інформації, що містить персональні дані. Такі особливості зазначаються тим, що визначені у законодавстві про захист персональних даних принципи правового регулювання цих відносин мають бути відображені у процесуальних приписах окремих галузей права та міжгалузевих інститутах. До таких можна віднести процесуальні вимоги захисту персональних даних в адміністративно-управлінських, фінансово-податкових, митних, господарсько-цивільних, кримінально-процесуальних, трудових відносинах, відносинах у сфері соціального захисту, медичного забезпечення, проходження військової служби, оперативно-розшукової та контррозвідувальної діяльності. Їх головна особливість полягає у необхідності забезпечення захисту чутливої інформації фізичної особи на основі балансу суспільних інтересів та інтересів особи шляхом неухильного дотримання законності, адекватності, точності, обмеженості та цілісності і конфіденційності персональних даних. Отже, у кожній сфері суспільних відносин мають бути розроблені відповідні процесуальні вимоги щодо обігу інформації, яка містить персональні дані на основі базових правових вимог, визначених у спеціальному законі та регламенті.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Белова Ю. Д. Цивільні правовідносини щодо персональних даних. Хмельницький : ФОП Мельник А.А., 2019. 192 с.
2. Брижко В. М. Захист персональних даних: реалії та практика сучасності. *Інформація і право*. 2013. № 3. С. 31–48.
3. Новицький А. Щодо питання структуризації інформаційного права як наукової категорії. *Актуальні проблеми правознавства*. 2016. Вип. 4. С. 34–38.
4. Пазюк А. В. Міжнародно-правове регулювання інформаційної сфери (теоретичні і практичні аспекти) : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.11 ; Київ. нац. ун-т імені Тараса Шевченка. Київ, 2016. 567 с.
5. Сенюта І. Я. Захист персональних даних у сфері охорони здоров'я: алгоритм змін. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2014. Випуск 6-1/2014. С. 216–221.
6. Селезньова О. М. Теоретико-методологічні основи інформаційного права України : моногр. Чернівці : Місто, 2014. 408 с.
7. Про захист персональних даних : Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI // Верховна Рада України / База «Законодавство України». URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text> (дата звернення: 11.08.2023).

Стріяшко Г. М., Осика Ю. В. Процесуальні особливості обігу інформації,
що містить персональні дані

8. Дяковський О. С. Процесуальні особливості обігу інформації, що містить персональні дані. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: юридичні науки*. 2018. Том 29 (68), № 1. С. 58–63. URL : https://www.juris.vernadskyjournals.in.ua/journals/2018/1_2018/13.pdf (дата звернення: 11.08.2023).

9. Тімашов В. О. Поняття адміністративного процесу, його ознаки, принципи, структура, класифікація. *Науковий вісник львівського державного університету внутрішніх справ*. 2011. № 3. С. 169–178. URL : https://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/library/visnyky/nvsvy/03_2011/11tvopsk.pdf (дата звернення: 11.08.2023).

10. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17 лютого 2022 року № 2073-IX // Верховна Рада України / База «Законодавство України». URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text> (дата звернення: 20.10.2023).

11. Типовий порядок обробки персональних даних : наказ Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини від 08.01.2014 № 1/02-14 // Верховна Рада України / База «Законодавство України». URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1_02715-14#n11 (дата звернення: 25.07.2023).

12. Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data, and repealing Directive 95/46/EC (General Data Protection Regulation) (Text with EEA relevance). URL : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32016R0679>

13. Железняк К. Відповідність вимогам GDPR: що робити українським компаніям. URL : https://uz.ligazakon.ua/ua/magazine_article/EA012514 (дата звернення: 11.12. 2021).

REFERENCES

1. Bielova Yu. D. Tsyvilni pravovidnosyny shchodo personalnykh danykh. Khmelnytskyi : FOP Melnyk A.A., 2019. 192 s.

2. Bryzhko V. M. Zakhyst personalnykh danykh: realii ta praktyka suchasnosti. *Informatsiia i pravo*. 2013. № 3. S. 31–48.

3. Novytskyi A. Shchodo pytannia strukturyzatsii informatsiinoho prava yak naukovoï katehorii. *Aktualni problemy pravoznavstva*. 2016. Vyp. 4. S. 34–38.

4. Paziuk A. V. Mizhnarodno-pravove rehuliuвання informatsiinoï sfery (teoretychni i praktychni aspekty) : dys. ... d-ra yuryd. nauk : 12.00.11 / Kyiv. nats. un-t im. T. Shevchenka. Kyiv, 2016. 567 s.

5. Seniuta I. Ya. Zakhyst personalnykh danykh u sferi okhorony zdorovia: alhorytm zmin. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Seriiia "Iurydychni nauky"*. 2014. Vypusk 6-1/2014. S. 216–221.

6. Seleznova O. M. Teoretyko-metodolohichni osnovy informatsiinoho prava Ukrainy : monohr. Chernivtsi : Misto, 2014. 408 s.

7. Pro zakhyst personalnykh danykh : Zakon Ukrainy vid 01.06.2010 № 2297–VI // Verkhovna Rada Ukrainy / Baza «Zakonodavstvo Ukrainy». URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text> (data zvernennia: 11.08.2023).

8. Diakovskiy O. C. Protsesualni osoblyvosti obihu informatsii, shcho mistyt personalni dani. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Seriia: yurydychni nauky*. 2018. Tom 29 (68), № 1. S. 58–63. URL : https://www.juris.vernadskeyournals.in.ua/journals/2018/1_2018/13.pdf (data zvernennia: 11.08.2023).
9. Timashov V. O. Poniattia administratyvnoho protsesu, yoho oznaky, pryntsypy, struktura, klasyfikatsiia. *Naukovyi visnyk lvivskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav*. 2011. № 3. S. 169–178. URL : https://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/library/visnyky/nvsv/03_2011/11tvopsk.pdf (data zvernennia: 11.08.2023).
10. Pro administratyvnu protseduru : Zakon Ukrainy vid 17 liutoho 2022 roku № 2073-IX // Verkhovna Rada Ukrainy / Baza «Zakonodavstvo Ukrainy». URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text> (data zvernennia: 20.10.2023).
11. Typovi poriadok obrobky personalnykh danykh : nakaz Upovnovazhenoho Verkhovnoi Rady Ukrainy z prav liudyny 08.01.2014 № 1/02-14 // Verkhovna Rada Ukrainy / Baza «Zakonodavstvo Ukrainy». URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1_02715-14#n11 (data zvernennia: 25.07.2023).
12. Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data, and repealing Directive 95/46/EC (General Data Protection Regulation) (Text with EEA relevance). URL : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32016R0679>
13. Zhelezniak K. Vidpovidnist vymoham GDPR: shcho robyty ukrainskym kompaniiam. URL : https://uz.ligazakon.ua/ua/magazine_article/EA012514 (data zvernennia: 11.12. 2021).

G. M. Striashko, Yu. V. Osika. PROCEDURAL PECULIARITIES OF THE CIRCULATION OF INFORMATION THAT INCLUDES PERSONAL DATA

The paper is dedicated to issues on procedural peculiarities of the circulation of information that includes personal data. It is stressed, that the category of “personal data circulation” has to be identified on doctrinal and legal levels. It should include public relations on the collection, registration, keeping, usage, and extension of the information that includes personal data, as well as deleting, destruction, and pseudonymization of personal data. It is suggested to understand pseudonymization as a deep (significant) depersonalization of personal data in the way of processing the personal data of a natural person. This way has to provide the impossibility of including personal data to the certain subject of data without the use of additional information, and in conditions of specifically keeping additional information and applying technical and organizational measures that prevent belonging to an identified natural person. However, taking into account a comprehensive regulation of public relations in the field of personal data, it is necessary to talk about procedural peculiarities of the circulation of information that includes personal data. These peculiarities are determined by the necessity of reflexing principles of legal regulation of these relations that are provided by personal data legislation, in procedural statements of both specific branches of law and interbranch institutions. These procedural

requirements have to include procedural requirements for personal data protection in administrative-managemental, financial-tax, customs, economic-civil, criminal-procedural, labor relations, relations in the field of social protection, health care, military service, operative search, and counter-intelligence activities. The necessity of providing protection of sensitive information of a natural person in the way of strict adherence to legality, adequacy, accuracy, limitation integrity, and confidentiality of personal data, is a main peculiarity of these relations. Thus, in each field of public relations, has to be developed appropriate procedural requirements on the circulation of information that includes personal data, on the basis of basic legal requirements, provided by the specific law and regulation.

Keywords: *legal status of information, personal data, procedural features of information circulation, procedural peculiarities, comprehensive legal regulation, pseudonymization of personal data.*

Стаття надійшла до редколегії 27 жовтня 2023 року